

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 18. Mt. XIX.

Gegužēs-May 6, 1939

CSR valet.
respublikinė
biblioteka

IV SEKMADIENIS PO VELYKŲ

EVANGELIJA

Jok. 16, 5—14.

A NUO metu tarė Jėzus savo mokytiniams: Aš einu pas tą, kurs yra mane siuntęs, ir niekas neklausia manęs, kur eini? Kadangi tačiau aš tai jums kalbėjau, jūsų širdis pasidarė pilna liūdnumo. Bet aš sakau jums tiesą: Jums geriau, kad aš einu. Nes, jei aš neeisiu, Ramintojas neateis pas jus; jeigu gi aš nueisiu, aš jį jums atsiųsiu. Atėjęs jis įrodys pasauliui, kas turi nuodėmę, kas teisybę ir kam skiriama teisma. Kas turi nuodėmę: nes netiki į mane; kas teisybę: nes aš einu pas Tėvą, ir jūs jau nebematysite manęs; kam skiriamas teisma, nes šio pasaulio kumigaikštis jau nuteistas. Daug dar aš turiu jums sakyti, bet dabar jūs negalite pakęsti. Kuomet gi ateis ta tiesos Dvasia, ji jus įves į visokią tiesą. Nes ji ne pati iš savęs kalbės, bet ką tik išgirs,

LEKCIJA

Jok. 1, 17—21.

M YLIMIAUSIEJI: Kiekvienas geras davinys ir kiekviena tobula dovana yra iš aukštybių, nužengia nuo šviesybių Tėvo, pas kurį nėra nevienodumo, nė pasikeitimo šešėlio. Nes jis savo valia tiesos žodžiu pagimdė mus, kad mes būtumėm lyg jo sutvėrimų pirmonės. Jūs, mano mylimiausieji broliai, tai žinote. Tebūnie kiekvienas žmogus greitas klausytis, neskubus gi kalbėti ir neveikus rūstintis. Nes žmogaus rūstybė nedaro Dievo teisybės. Todėl atmesdami šalin visokį susitepimą ir piktybę apstumą, romumu priimkime įdiegtąjį žodį, kurs gali išganyti jūsų sielas.

tai sakys ir apskelbs jums, kas turi įvykti. Ji pagarbins mane, nes ims iš to, kas mano, ir apskelbs jums.

Jėzus Kristus -- Žmonijos Pavyzdys

B. Liūdijimai apie Jėzaus nekaltumą

1. PRIETELIAI LIUDIJA

Neišvengiamas dalykas, kad jį turėjo pažinti artimai su juo draugavusieji, ypač tie su kuriais nuolat gyvendavo, su kuriais drauge prie stalo sėdėdavo, su kuriais miegodavo ir su kuriais atlikdavo savo keliones. Kaip gi jie į jį žiūrėjo? Priežodis sako: nevienas žmogus didvyris savo tarno akyse. Tuo priežodžiu suprantama, kad kasdieniniai draugiški santykiai atranda ydų net ir didvyryje. Bet kaipgi Jėzaus prieteliai liudija? Nuo tos dienos kai nekaltas Jonas Krikštytojas pripažino, kad Jėzus daug daugiau nekaltas už jį (Mato 3, 14), ir nurodė jį visiems kaip mesuteptą Dievo Avinėlį, kuris sunaikins pasaulio nuodėmę (Jono 1, 36), nuo tos dienos Jėzus nei mažiausiai nepasikeitė. Metą vėliau, Simonas išreiškė savo sieloje

giliai išsaknijusį įspūdį šaukdamas: "Išėik nuo manęs, Viešpatie, nes aš žmogus nuodėmingas". (Luko 5, 8). Tuomet kaip ir vėliau jis kalbėjo atstovaudamas tai saujelei vyrų, kurie jį geriausiai galėjo pažinti. Jėzus juos išsirinko iš visų kitų ir jie prie jo prisirišo. Jis jiems buvo pavyzdys ir kaipo tokį jie jį išgaliai studijavo. Jis juos vadino savo broliais ir seserimis ir jie be galo už tai džiaugėsi. Jie gelbėjo jį jo darbe. Jis jų ištikumą išbandė. Nors kiti jį apleido, Simonas jų visų mintį išreiškė klausdamas: "Viešpatie, pas ką mes eisime? Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius" (Jono 6, 69).

Laikui bėgant tas įspūdis taip sustiprėjo, kad vėl Simonas už visus pareiškė: "Tu Kristus, gyvojo Dievo Sūnus" (Mato 16, 16). Tai aukščiausias jų tikėjimo išpažinimo laipsnis, pagrįstas Kristaus, Dievo-Žmogaus tobulumu. Sekė dar didesni dalykai. Nuo to

laiklo jie jį atidžiau tēmijo kaipo gyvenimo pavyzdį. Žodžiai "eikite prie manęs" jiems virto "mokykitės iš manęs". Jie matė, kad jis kitiems be saiko atleidinėjo ir klausė kiek sykių turėtų atleisti nusidėjusiam broliui (Mato 18, 21). Jie jį dažnai matydavo paskendusį maldoje ir prašė jo, kad ir juos išmokytų kaip melstis (Luko 11, 1). Jis įsakė ir pamokino kitiems taip atleisti kaip kad ir jie norėtų kad jiems būtų atleista. Jis mokino melstis kasdien, kad jų nuodėmės būtų atleistos. Ko pavyzdžiu negalėjo, tą žodžiu mokino. Juo arčiau prie galo, juo labiau jie pastebėjo dvi nuostabi jo gyvenimo ypatybi: jo drąsų piktadarių pasmerkimą ir jo nuolatinę užuojautą silpniesiems, nusidėjėliams, prislėgtiems ir paniekintiems. Apaštalai dabar mažai kalbėjo. Po Petro išpažinimo Kesarėjoje, jie mažiau už kitus reiškė savo jausmus ir įsitikinimus. Bet mums aišku, kad jų Viešpats jiems tikrai buvo Viešpats turįs Dievo žodį, Dievo numylėtinis, kuris daugiau mokino savo pavyzdžiu negu įsakymu, kuris savo grynu teisingumu visus patraukė prie savęs. Jis buvo pats teisingumas, juomi visi galėjo visame pasitikėti, ir jis buvo meilės vertas: "Viešpatie, tu žinai, kad aš myliu tave" (Jono 21, 16).

Bet jeigu apaštalai mažai kalbėjo, kiti iškalbingiau ir daugiau mums pasakė. Evangelistai užrašė jų žodžius ir džiaugsmingu užgyrimu aprašė jų elgesį. Jie džiaugėsi kiekviena proga paminėti kaip jų Viešpaties grynas naturalumas buvo gerbiamas. Mokytas parisiejus Nikodemas nusimanė su kuomū kalbėjo kuomet sakė: "Rabbi, mes žinome, kad tu atėjai nuo Dievo, kaipo mokytojas". (Jono 3, 2). Taipgi žinojo ir ta vargšė Samarietė, kuri po vieno pasikalbėjimo nuėjo ir skelbė: "Ar ne jis Kristus (Mesijas)?" (Jono 4, 29). Rymo šimtininkas Kaparnau-me jau buvo daug apie Jėzų sužinojęs kuomet nužeminta malda teikė prie jo kreiptis: "Viešpatie, aš nevertas, kad tu įeitumei po mano stogu" (Mato 8, 8). Jį taip pat pažino ir ta moteriškė, kuri nors mieste laikoma nusidėjėlė, nesidrovėjo savo nelaimingą stovį be jokių pasiteisinimų jam atverti (Luko 7, 36-50). Kuomet minia su užsidegimu šaukė: "Jis visa gerai padarė", (Mark. 7, 37), jį visai neturėjo mintyje vien jo ste-

buklus, nes ne stebuklai privertė Jeruzalės gyventojus viens kitam gatvėse sakyti: "Jis geras žmogus" (Jono 7, 12), bet darbai. Ir tokiu atsakymu jie atkirsdavo suvedžiojan-tiems.

Ir toliau galime tęsti šiuos liudijimus. Debesims besiniaukiant pasaulio Šviesa aiškiau švietė. Moteriškė iš minios šaukdama: "Palaiminta iščia, kuri tave nešiojo" (Luko 11, 27), skelbė ką kiekvienos geros motinos širdis greitai nujautė. Judėjoje nuolat augantis tikinčiųjų skaičius irgi atrėmė priešų šmeižtus pasiremdamas Jono Krikštytojo liudijimu patvirtintu asmenišku patyrimu, kad "Nors Jonas nepadarė jokio stebuklo, tačiau, ką Jonas sakė apie šitą, buvo tiesa" (Jono 10, 41, 42). Kūdikiai kelyje iš Perėjos prie jo bėgę ir kabineši, motinos taip lengvai savo vaikelius jo globon pavedusios (Mato 19, 10-15), moteriškės noriai jį priėmusios ir vaišinusios savo namuose (Luko 10, 38). jauni vyrai jį išvydę ir užsidegę tapti didžiais, teisingais ir kilnias (Mato 19, 16; 20, 20), muitininkai, nusidėjėliai, beviltiškai atsidavę savo likimui ir vienu jo žvilgsniu ar žodžiu atitaisiusieji savo gyvenimus (Luko 19, 1-10), — šie ir daug daugiau iš įvairiausių gyvenimo luomų iškalbingiausiai liudija, kad jo gyvenimas nuodėmių dumbly nebuvo sudrumstas.

Pačioje pabaigoje, jo nekaltumas dar aiškiau matosi. Kuomet sąžinės graužimas privertė išdavika Juda išpažinti kunigams papirkėjams: "Nusidėjau išduodamas nekaltą kraują" (Mato 27, 4), jie neprieštaravo. Savo tylėjimu jie išpažino, kad Judas tiesą sakė. Kuomet Pilotas žmona persergėjo Rymo valdovą: "Nieko nedaryk šitam teisiamam" (Mato 27, 19), kuomet pats Pilotas silpnai teisindamasis šaukė: "Aš nesu kaltas šito teisiujo kraują", (Mato 27, 24), kuomet prie Jėzaus šono, ant kryžiaus kybas latras jį gynė: "Šitas gi nieko nepadarė pikto" (Luko 23, 41), kuomet po jo mirties, sargas po kryžiaus liudijo: "Tikrai šitas žmogus buvo teisus" (Luko 23, 47), sužinome, ką visi tuomet manė apie Jėzų, kada žydams būtinai reikėjo jį kaltu rasti. Jis buvo nekaltas.

Už tai po įžengimo į dangų, Petras pirmą kartą pasirodydamas ir stovėdamas prieš Jeruzalės žmones, naturaliai ir lengvai kalbėjo

jiemš apie Jēzū (kaipo: "Šventāji ir Teisūji" (Apd. 10, 38). Jis visai naturaliai priēš tokiā klausytoju minia galējo viename sakinijē visā Jēzaus gyvenimā sutraukti, kalbēdamas "apie Jēzū iš Nazareto, kaip Dievas jī patepē šventāja Dvasia ir galia, kurs perējo gera darydamas" (Apd. 10, 38). Kuomet vēliau Petras rašē savo naujai atversiesiems, jis Jēzū geriausiai galējo aprašyti kaipo toki, kuris "neparadē nuodēmēs, ir nerasta vyliaus jo burnoje; kuomet jam piktžodžiavo, jis nepiktžodžiavo; kuomet kentējo, negrasē, bet pasidavē tam, kurs teisē jī neteisiai; jis pats savo kūnē nešē mūsū nuodēmēs ī medī" (I Petro 2, 22-24). Ir vēl: "Juk ir Kristus numirē vienā kartā už mūsū nuodēmēs, teisus už neteisiuosius" (I Petr. 3, 18).

Tā patī liudijo ir kiti apaštalai. Jie kēlē

aikštēn ne stebuklū darymā, ne pamokslū sakynā, bet tā visiškā, pozitīvū Jēzaus nekaltumā. Šv. Jonas taip aprašē savo Viešpatī ir jo veikimā: "Jūs žinote, kad jis pasirodē mūsū nuodēmiū atimti, ir jame nēra nuodēmēs. Kiekvienas, kurs pasilieka jame nenusideda; ir kiekvienas, kurs nusideda, nematē jo ir jo nepazīno" (I Jono 3, 5, 6). Kitojē vietojē tā patī pakartojo kitais žodžiais: "Mano vaikeliai, aš tai jums rašau, kad nenusidētumēte. Bet jei kas ir nusidētū, tai mes turime pas Tēvā užtarējā Jēzū Kristū, Teisūji" (I Jono 2, 1). Matome kaip Jēzaus numylētas apaštalas vertino savo mylimo Jēzaus nekaltumā. Šv. Jokūbas, "Viešpaties brolis", trumpai bet panašiai išsireiškē: "Jūs pasmerkēte ir užmušēte teisūji, ir jis nesipriešino jums" (Jok. 5, 6).

(Bus daugiau)

K. J. Gudas

TAIKOS POPIEŽIUS

Žingsnis į Amžinybę

PO gausios sėjos, po karštos darbo dienų nusviro amžinam atilsui Didžiojo Sėjėjo ranka.

Kai prieš porą metų Pijus XI buvo atsištojęs ties šventosiomis amžinybės durimis, tai katalikišką pasaulį buvo pagavęs nerimas. Laikraščiai skelbė kas kart vis labiau alermuojančias apie jo sveikatą žinias. Pasigirdo kalbos ir maldos. Buvo klausama, kas bus vertas paveldėti jo didžiąją sėtuvę ir buvo meldžiamasi, kad Dievas dar prailgintų jo darbo ir vargo dienas. Tikinčiųjų maldos išsipildė ir jų kalbos nutilo. Tada, kai redaktoriai buvo jau užsakę ilgus nekrologus, kurie, pasigirdus radijo žiniai, tuojau turėjo būti atspausdinti, šv. Tėvas atsikėlė. O atsikėlė visoje savo apaštališkoje didybėje ir išėjo į pasaulį su trimis, vieną paskui kitą, didžiosiomis enciklikomis. Atrodė, kad jis ir nemanė mirti. Rodėsi, kad jis visai ne iš ligos buvo kilęs, bet išėjęs iš paslaptingos šventovės, kurioje prieš jo dvasią Dievas praleido visą žemės pragarą, kurį žmonijos ateičiai ruošia klaidingi dvasios nuodai, kurių jī nenori atsisakyti. Todėl, lyg iš pra-

naiškos ekstazės pabudęs, šv. Tėvas dar sykį pakėlė pranešišką balsą įspėti žmoniją, nurodyti jai tikrąjį antidotą prieš svaiginančius žmogaus protą ir širdį dvasios nuodus.

Tada jis toliau tęsė didžiąją sėją, bėrė tiesos grūdus į dirvas, erškėčius, kelius, ir uolas. Tičinėjų šeimo nurimo. Ji priprato prie savo gaingo dvasia ir silpno kūnu savo tėvo. Ji manė, kad jis turi gyventi ir vis gyventi: ad multos annos! Ji rengė jam vainikavimo jubiliejų, kuris turėjo būti įspūdingesnis už kitus, lig šioliai buvusius...

Tačiau Didžiojo Sėjėjo kelias buvo kelias atgal į Kalvarijos kalną, kuriame jī prieš 17 metų kardinolų kolegija buvo palikusi, ir nuo kurio nedaug sykių jam teko nužengti. Nužengdavo tik tam, kad būtų ant jo pečių uždėtas dar sunkesnis kryžius. Paskutiniai metai paliko patį sunkiausių. Tuo tarpu, kai tikintieji ruošės jo pontifikatą prislėgti laurais, jo pečius slėgė toli pralenkias jo fizinės jėgas kryžius. Ėjo perpuldamas. Pasaulio skausmas, moralinės kančios, tarptautiniai konfliktai, krizių krizės, fiziniai kentėjimai permesdavo į jī ant žemės. Gydytojų, tų gailėstingųjų mūsų kankintojų pakeltas, jis ėjo toliau, kol pasiekė Kalvarijos kalno

viršūnė, paskutinę kelionės sotį. Tada katalikiškas pasaulis rengė jam dideles vainikavimo iškilmes. Beliko pora dienų. Vainikavimo iškilmės jau beveik paruoštos, salės užsakytos, programos sudarytos, svečiai pakviesti; menininkai daro repeticijas, pamokslininkai ir paskaitininkai ruošia pamokslus, paskaitas, prakalbas, žurnalistai išsijusę rašo ilgas panegirikas; pasaulis laukia šv. Tėvo kalbos, kuri turėjo būti pasakyta jo vainikavimo išvakarėse...

Bet didysis dvasios Alpinistas, tyrųjų viršūnių mylėtojas, jau pasiekė aukščiausiąją gyvenimo kalno viršūnę, kurios dar nė vieno gyvo žmogaus koja nepalietė, kur baltoje sniegėje lūžta saulės spindulys, ir vėl jungiasi su ja amžinai, naujai, žemėje neregėtai šviesai ir gėriui, — ten žmogus pasilieka vienas su savo Dievu: tu mourra seul (tu numirsi vienas!)...

Subarškėjo radijo aparatai. Pasigirdo trumpas, prozaiškas sakinytis: "Vatikanas. Šiandie 5:31 val. mirė popiežius". Jis, kaip perkūno trenksmas iš giedrojo dangaus, padarė chaosą, vainikavimo iškilmių rengėjuose ir liūdėsio bangomis užliejo visą katalikiškąjį pasaulį. Vienu smūgiu jis vainikavimo iškilmes pakeitė laidotuvėmis, triumfališkas eisenas į gedulo procesiją. Iš valstybės radijofono suskambėjo Šopeno laidotuvių maršas. Rimti, lėti, gilūs jo akordai, lyg milžiniškos sutelktos dvasios skausmingi atdūsiai lydi gedulo eiseną, begalinę 382 milijonų juodu šydu pridengtą eiseną, viso žemės rutulio vaikų, einančių paskui mirusio savo Tėvo karstą, procesiją.

Tautų Tėvo Balsas

Lietuva Pijaus XI mirtimi neteko ne tik šv. Tėvo, bet ir didelio savo draugo. Dar nebūdamas vyskupu jis 1918 m. susipažino su dideliu lietuviu patriotu ir didele asmenybe, ark. J. Matulevičiumi, t. t. marijonų generolu. Šv. Tėvo pasiuntinys, Achilles Rattis, kuris žavėjosi aukščiausiomis kalnų viršūnėmis ir dar labiau brangino dvasines aukštumas — didžiąsias charakterio vertybes, tokią asmenybę rado didžiajame lietuvyje. Kada jis buvo pakeltas į vyskupus, tai nerado šventesnio žmogaus, kuriam būtų pavėdęs vadovavimą savo rekolekcijoms, kaip

Vilniaus vyskupą J. Matulevičių. Nors jis gyveno Lenkijoje, bet kreipėsi į šventąjį vyrą lietuvi. "Jūsų generolas yra tikras Dievo vyras", sakydavo nuncijus tėvams marijonams apie jų generolą. O kai Lietuvoje buvo steigama B. provincija ir daromas konkordatas, tai tą sunkią misiją šv. Tėvas pavėda atlikti arkiv. J. Matulevičiui, lietuviui, karštam patriotui. Istorijoje maža terasime pavyzdžių, kad Vatikanas tokiems reikalams savo įgalotinio pareigas pavestų tos pačios valstybės žmogui. Tai liudija apie Pijaus XI ir ark. Matulevičiaus draugiškumo ryšius. Simpatija didžiajam lietuviui savaime krypė ir į jo tautiečius lietuvius. Dar praeitais metais lietuvių maldininkų ekskursija, iš Budapešto Eucar. kongreso nuvykusi pas šv. Tėvą, audiencijoje, kur be lietuvių buvo italų, olandų, anglų ekskursijos, nustebino juos šv. Tėvo ypatingu nuoširdumu, parodytu lietuviams. Visada jis prisimindavo, kad buvo mūsų žemėje ir lankėsi Kaune. "Laiminu jūsų brangią Tėvynę Lietuvą", tėviškai tardavo lietuviams maldininkams. Tai vienintelis popiežius, kuris net du sykiu pats asmeniškai buvo Lietuvoje ir prie kurio įvyko patys svarbieji Lietuvos religinio gyvenimo epochiniai įvykiai. Turint prieš akis šiandieninį šv. Tėvą, kaip 382 milijonų dvasinio vado aukštą pasaulinį autoritetą, aiškėjo kokią svarbą Lietuvos nepriklausomybei ir gerovei gali turėti jos draugiški santykiai su Bažnyčia ir jos galva. Šiuo atžvilgiu daug labiau yra reikalinga Lietuvai Bažnyčios moralinė parama, negu Bažnyčiai Lietuvos. Tačiau ir ji, tas mažas kraujo lašas didžiulio krikščioniškojo organizmo gyslose buvo jo galvai brangi: "Aš laiminu jūsų brangią Tėvynę Lietuvą". Bet ar mes pakankamai tai supratom ir vertinom?..

Kaip katalikai, mes jo asmenyje netekome vieno didžiųjų popiežių. Jau dabar Pijus XI yra statomas šalia tokių popitžijos žvaigždžių, kaip Leonas XIII, Innocentas III, Gregorius VII ir kt.

Sykiu su visais geros valios žmonėmis mes Pijuje XI nustojome didžiausiojo žmonijos vyro, drąsaus žmogaus sąžinės teisės gynėjo, taikos pranašo. Kultūringojo pasaulio spauda pagerbė jo mirtį nekrologais, parlamentai — rimties momentais, radijofonai —

savo programomis. Beveik visi, be pažiūrų skirtumo, Prancūzijos laikraščiai vadina jį "taikos popiežiumi", "drąsiu žmonių sąžinės teisės gynėju", pasaulio sąžine, kurios niekas nepalaužė", "su nepalyginamu taurumu laikiusiu iškeltą idealizmo vėliavą", "tik teisei ir taikai gyvenusių", popiežiumi, kurio "pastangos sudaryti moraliniam taikos frontui nupelnė jam tautų dėkingumą"...

Kad tai ne tušti komplimentai, o pilnai užtarnautas objektyviškas įvertinimas, rodo visi jo 17 popiežiavimo metų nuo enc. "Ubi arcano" 1922 m. iki kalbos per radiją 1938 m. rugsėjo mėn. 29 d.

Paėmęs taikos misiją sykiu su Pijaus taikungumo vardu, jis niekada nuo jos neatsitraukė.

Jau pirmieji jo popiežiavimo žingsniai buvo nužymėti visa eile iniciatyvų taikos idėjai: laiškas kardin. Gasparri ir Mgr. Signori tarptautinės konferencijos Genevoje proga, pakartotini laišakai Italijos vyskupams apie protų sutaikymą, telegrama Mustaphai Kemaliui apie taikos palaikymą rytuose, memorandumas Tautų Sąjungai apie stabilizavimą katalikų interesų Palestinoje, pagalba badaujančiam Rusijai...

Tačiau šiandieninio pasaulio situacijoje konkretiškam politinių konfliktų sprendimui popiežiaus "politika" gali tikt tiek tiek padėti moralinės intervencijos būdu. Tarptautinio politinio arbitražo pasaulis popiežiui nepripažįsta ir popiežius jo nereikalauja. Tai tarp kitko aiškiai yra pažymėta Laterano sutarties 24 paragraf., kur pasakyta, kad šv. Sostas "pasiliks svetimas laikiškose valdymuose tarp kitų valstybių ir tuo reikalu susirinkusių tarptautinių kongresų, nebent besiginčijančios šalys bendru sutarimu šauksis jo taikos misijos, sau (Ap. S.) rezervuodamas teisę visada pareikšti moralinį ir dvasinį protestą". Visai neteisingai elgėsi popiežiaus atžvilgiu tie, kurie konkrečiuose politikos konfliktuose, kaltino šv. Tėvo tylą ar kalbą. Jo žodis šioje srityje būdavo tėviška sugestija, patarimas, o ne įsakymas, nutarimas ar pasmerkimas. Tokio sprendimo jau šiandie pasaulis nepripažįsta ir jis pats nuo jo atsisako. Neišmintingais vaikais pasirodydavo tie, kurie vieną dieną reikalau-

davo iš šv. Tėvo to, ko kitą dieną patys jau nepripažino. Popiežius nenorėjo nusileisti į politinius konfliktus, kurie būtų jį susmulkinę ir pakenkę jo visuotinei religinei moralei taikos misijai. O ši pastaroji yra daug svarbesnė už konkrečių konfliktų sprendimą, nes giliausios nesantaikos, karo šaknys yra religiniai moralinėje srityje; taiką labiau sukompromituoja žmonių nedorybės, negu politinės kombinacijos. Dėlto jo taikos misija buvo ne tiek politinė, kiek religiniai moralinė, išganingas, tikros doktrinos, kaip svarbiausio kiekvienos taikos pagrindo skelbimas ir išlaikymas. To būtino žmonijos taikai posto šv. Tėvas niekada neapleido, nors išėlusios žmonijos kraujo jūros bangos ir pragarišku įniršimu jį puolė. Popiežius skelbia dievišką teisę, jis nurodo teisės ir meilės objektą ir tikslą. Jam realizuoti jis padėka atskirų sričių techniškiems specialistams patiems pasirinkti teisingas ir atatinamas priemones.

Tarnaudamas taikos idėjai, šv. Tėvas ją suprato ne taip, kaip ją kartais supranta susipainioję partijų interesuose politikai, bet taip, kaip ją suprato pats taikos Valdovas Kristus, kuris geriausiai žinojo, kas yra žmogus ir kas yra taika. Tikrajai taikai neužtenka popieriuje iškilmingai pasirašytos taikos sutarties nei durtuvų miško.

Pirmoje savo enciklikoje "Ubi arcano Dei" jis rašė: "Nei atskiri žmonės, nei visuomenės, nei tautos po Didžiojo karo nėra dar suradusios tikros taikos..."

"Kur tik neseniai šėlo karo audra, ten dar nėra atslūgusios senos neapykantos; jos ir toliau tebesireiškia arba slaptai politinėmis intrigomis bei valiutų svyravimais, arba atvirai laikraščiuose bei žurnaluose, net pasireiškia tokiuose dalykuose, kurie savo prigimtimi turėtų būti neutralūs, būtent: moksle ir mene..."

Tautinius konfliktus lydi vidujinė tarptautinė visuomenės suirutė: "Čia pirmoje vietoje reikia pažymėti klasių kovą, kuri įsiurbė į tautų širdį ir tartum kokia mirtina votis ėda darbo našumą, pramonę, pirklybą, pakerta privačius ir viešus gerovės pradus..."

Tiesa, taika padaryta. Tačiau "ta taika yra vien viešai, dokumentuose pasirašyta, o dar nėra įrašyta žmonių širdyse: ten dar ir

šiantie gyvena karo vaiduokliai”...

Tikrai, patvariai taikai “reikia pirmiausia sutaikyti žmonių protus... Reikalinga tokia taika, kuri įsisunktų į žmonių sielas ir jas nuramintų, kuri palenktų žmones broliškam, savitarpiniam palankumui ir prielankumui... Visi esate broliai, ir savitarpio meilės ir atleidimo įstatymas, kurį Jėzus Kristus yra savo krauju užantspaudavęs, yra visiems privalomas”.

Dėlto šv. Tėvas savo uždaviniu ima duoti pasauliui Kristaus taiką Jo teisybės ir meilės karalystėje. Tai vyriausiai idėjai palankia jis visą savo turiningą veikimą.

Tikroji taika yra dalykas daug organiškėsnis, negu dirbtinė, politinėmis priemonėmis sudaryta ir palaikoma taika, kuri gali būti ir mirties ramybėje. Tikroji taika yra gyvo organizmo tvarka, pažangos harmonija, jos šaknys yra žmogaus sieloje, jo prote ir širdyje. Ji yra tvarkos ramybė — tranquillitas ordinis (šv. Augustinas). Ji yra tada, kai kiekvienos visuomenės narys ir grupė yra savo vietoje, atlieka savo uždavinį ir netrukdo kitam savąjį paskyrimą vykdyti, respektuoja kitų teises, kaip nori, kad jo teisė būtų respektuojama, palankiai sutinka kito laimėjimus, kaip ir pati nori rasti kituose sau pritarimą. Taika yra teisingumo ir meilės duktė, — neapykanta ir skriauda yra jos galabintojai. Nėra taikos ten, kur sąžinės teisė po kojų paminta, kur teisingumas su nauda sumaišytas.

Tai Kristaus taikai buvo pašvęstos visos šv. Tėvo enciklikos, visos jo religiniai moralinės intervencijos, visi jo konkordatai, tarptautiniai kongresai, parodos ir kiti jo aktai. Taikai šeimoje tarnauja jo enciklika apie skaisčiąją moterystę, socialinei taikai enc. apie socialinį teisingumą, mokykloje — enc. apie jaunuomenės auklėjimą, taikai spaudoje — enc. apie šv. Pranciškų Salezietį, kurį skiria žurnalistų patronu, moksle — enc. apie šv. Tomą Akvinietį ir konstituciją “Deus scientiarum Dominus”, taikai dvasiškijoje — apie kunigystę, taikai visoje krikščioniškoje visuomenėje — nenuilstamai jo skatinamas pasauliečių apaštališkumas, taikai tarp valstybės ir Bažnyčios jo apie 20 konkordatų sudaryta ašis Bažnyčia—Valstybė, taikai misijų kraštams — Rerum Ec-

clesiae, Rerum Orientalium, taikai visai žmoniškai — įspėjimas prieš godumo ir keršto aistromis pagrįstus rasizmo ir komunizmo sąjūdžius...

Moralinio Nusiginklavimo Pranašo Auka

“Geriausia taikos garantija yra ne durtvų miškas, bet savitarpinis pasitikėjimas ir draugiškumas”, rašė jis 1922 m. tarptautinės Genuos konferencijos proga Genuos arkivyskupui Signori. Dėlto susirūpinusiomis akimis taikos popiežius žiūrėjo į vis didėjantį mišką sausųjų tų medžių, nuo kurių išalkusiam vargšui ekonominio krizio metu (1931 m.) vietoje duonos buvo duodamas plienas. Taikos Valdovo vietininkas rašo prieš “Naująją rykštę”: “O kad kasdien didėjęs valstybių apsiginklavimų rūpestis, iš vienos pusės tautų rivalizavimo pasėka, iš antros begalinių išlaidų, nuvogtų nuo viešosios gerovės, priežastis, yra ne paskutinis dabartinės krizės koeficientas. Mes negalime susilaikyti nepakartoję mūsų Pirmatako ir Mūsų įspėjimo, kartu apgailestaudami, kad iki šiol jis dar nebuvo vykdomas”.

Pabaigoje 1934 m. žmonijos nerimas didėjo. Pradedo kilti tamsūs gresiančio karo debesys, kuriuos didina riksmas aplink Saaro plebiscitą ir italų-etiojų incidentas. Kalėdinėje šv. Tėvo kalboje vėl prabilsta į pasaulį krikščionių sąžinė: “Prie kylančių iš krizės nelaimių visose privatinio ir viešo gyvenimo srityse šiandie prisideda tas tamsus karas, ar bent karingo apsiginklavimo gandas. Tai dalykas, kuris dezorientuoja ir prieš kurį stabdomas žmogaus protas. Mes esame kaip tik dienoje, kurioje skamba angeliškas himnas: “Garbė Dievui aukštybėje ir ramybė žemėje geros valios žmonėms”. Iš tikro, koks kontrastas!.. Sakoma: si vis pacem para bellum, lyg tuose apsiginklavimuose reiktų matyti tik atsargumą, taikos garantiją. Mes norime tikėti, Mes norime tikėti ir viltis, dėlto kad priešinga realybė būtų per daug baisi, prieš kurią mes turėtumėm šaukti į Dangų: “Dissipa gentes quae bella volunt”. Deja, nei tas, nei kiti du sekančiais metais specialiai prieš italų-etiojų karą šv. Tėvo nukreipti, viešai tarti, religiniai moraliniai protestai karo nesulaikė. Didžiosios valstybės, kurių rankose buvo realios politinės priemonės Etiopiją paliko Italijos užkariavimui.

(Bus daugiau)

KAS YRA MARIJA?

SVEIKA, Marija! Gamtoje pavasariui atėjus, gėlės ir medžiams pražydus, Katalikų Bažnyčia savo žmonių mintis kreipia į V. Jėzaus Motiną, Skaisčiausiąją Panelę Mariją. Ji yra visų tobuliausias žmogus ir visų gražiausias žmonijos žiedas. Ch. Darvino pažiūrose nors tiek tebuvo tiesos, kad tėvų gerumai, tam tikrais atvejais, gerėja vaikuose. Kaip saulės spindulių smarkiausiai kaitra susirenka į įdubusio veidrodžio giliausiąją vietą, taip Jokimo ir Onos Dukteryje susitelkė visa, kas buvo gera Izraeliui ir kitose tautose.

Marija paveldėjo savo protėvio Dovydo gabumus su talentais ir dar tolimesnio prano kėjo Judos karališkąją dvasios stiprybę ir jo tėvo nepaprastą minčių kilnybę ir Abraomo pasiaukojimo drąsą, didesnę už žmogaus jėgas. Rahab, Rut ir Noemi į Marijos protėvių kraują įnešė tokių gerumų, kurių buvo nežydiškose tautose. Visas tas tobulybės susitelkimas Marijoje įvyko tikslingu Dievo Apvaizdos veikimu. Ji auklėjo tautą, kurioje gyveno išrinktoji šeima. Rasė ir tauta tik dėl to buvo Dievo išrinkta, kad joje galėtų išstobulėti ypatingai Dievo parinktoji šeima.

Ir pati šeima buvo išrinkta, kad pagimdytų tobuliausios mergaitės asmenį.

Dievo mintis bei veiksmai darė atranką iš tautų ir pagamino mažą skaičių, bet didelės ir galingos dvasios žydų tautą. Toje tautoje ta pati Dievo Išmintis darė atranką šeimose ir vieną šeimą pervedė per žemdirbių, karalių, belaisvių, rankpelnių, amatininkų vargus bei pamokas, sutelkdama į ją visų tų padėčių gerumus. Šitos atrankos paruoštoji mergaitė galėjo būti tokia tobula, kad vainiko neatsisakius motina tapo.

Arkangelas Gabrielius, sveikindamas Ją, neištarė Jos vardo, su tokia didžia pagarba sakė: **“Sveika, malonės pilnoji!”** (Lk. 1, 28). Visą šį mėnesį mes ypatingai skiriame Marijos tobulybei minėti, Jos dorybėms pagerbti: o savo reikalams neužmirštame Jos meiliningąją globa pasinaudoti.

Malonės pilnoji! Lengva žinoti, kam yra žagrė, ar grėblys. Išmintingas žmogus rūpinasi patirti, kam jis pats esąs. Ir mums svarbu yra susekti žmogaus tikslas. Nes daiktų vertė pareina nuo to, kaip jie tinka savo tikslams, o žmonių vertė nuo to, kaip gerai jie savo tikslą pažįsta ir kaip jo siekia. Tikyba mus moko, kad žmogaus tikslas yra Dievas, bet žmogus, jei nori, gali to tikslo nepripažinti ir nusikreipti nuo jo. Pirmieji du žmonės taip ir padarė. Prireikus jiedviem rinktis ko klausyti: ar Dievo, ar Jam prieštaraujančio gundytojo, — juodu paklauso gundytojo. Tas jūdvių veiksmas nukreipė juodu nuo Dievo ir jūdvių kaltės padėtis teko jūdvių vaikams, kitaip sakant, visiems žmonėms. Žmogui gemant dar nėra žinios, ar jis pripažins Dievą savo tikslu ar, rasi, gundytojui tarnaus. Ši padėtis yra gimtosios nuodėmės padėtis.

Dievo Apvaizdai pasirinkus tautą ir per pusantro tūkstančio metų tobulinus ją bei pasirinktą šeimą joje, tobuliausias tos tobuliausios šeimo asmuo nebuvo linkęs veikiau gundytojo klausyti negu Dievo. Marijos sielai atsirandant nebuvo galima abejoti, kam Ji tarnaus, o buvo aiški žinia, kad ta siela visuomet sieks Dievo, savo tikslo. Marija, tad, neturėjo gimtosios nuodėmės, kitaip sa-

kant, Ji buvo nekaltai pradėta. Ne josios nuopelnais tat įvyko, o V. Dievo veikimu. Tai buvo Dievo malonė ir tai tokia, kokios niekas negavo nė anksčiau, nė vėliau.

Iš tos išimtinios malonės išėjo, lyg stebuklingos šakos, daugybė kitų neapsakomai brangių, didžiųjų, gražių malonių. Kaip nė vienas kitas žmogus, Marija išliko ne tik nepadariusi nė vienos asmeninės kaltės, bet neturėjo nei aistrų, nei kitokių neprotingų arba netvarkingų norų ar jausmų. Nemaža Dievo malonė Jai teko būti vienkart panele ir motina. Jos dalis Kristaus kančioje Jai virto nusidėjėlių Užtartytos galybe ir teise.

Šią pastarąją malonę Marija nusipelnė ir vartoja ją vien mūsų naudai. Laimingi tie, kurie Jai duoda progos pavartoti šitą jos malonę žiedą, atlikdami gerą atgailą.

Viešpats su Tavimi! Žmogus, lyg žvakės liepsna: čia dega ir šviečia, bet pūstelėjo kas nors ir nebėra liepsnos! Išminčiai nuliūsta, išsigilindami į tą žmogaus gyvenimo nepatvarumą. Jie ir mes visi suprantame, kad šiandien žmogus yra, bet pirm keletu dešimčio metų jo nebuvo. Praeis kitos kelios dešimtys metų ir beliks tik vienas atminimas, kad žmogaus būta. Liksis dulkių sauja ir dar, rasi, vienas kitas kaulas. Begu bus naudos iš pastangų paminklu žymėti tą vietą, kur būta lavono kapuose. Žmogus čia yr, čia nėra! Laimė, kad dar turime sielą!

Dievas yra amžinas. Jis nesikeičia ir nesėsta. Iš Jo ir mūsų siela turi savo nemarumą. Mums žiūrint pastovi išrodo jūros uola, nes jos pasikeitimas nematomas, kol bangos į ją atsimušdamos, putoja ir smunka. Ta uola nėra patvari. Ji tik patvarumo ženklas. Yra tikrai viena amžinoji Būtybė, iš Kurios visi pasaulio daiktai gavo savo esimą. Ta amžinoji, nei laiku, nei erdve neribotoji, Būtybė yra Dievas.

Laimingas yra žmogus, kuris visiškai sutampa su Dievo Valia, nes tik iš Jo ir per Jį mes gauname sau pastovios stiprybės. Dievas padarė, kad mes esame. Iš Dievo turime savo kūnų gyvybę. Esimu, gyvybe, nemarumu esame su Dievu.

Su Marija, V. Jėzaus Motina, V. Dievas buvo ne vien tais trimis būdais. Jis su Ja buvo kaip su tobuliausiu savo kūrinium, daug arčiau ir daug pilniau, negu su pranašais,

kuriems davė regėti tiesų, neregimų šiaip žmonėms. Jis buvo su Ja labiau, negu su patrijarkais, kuriems padėjo atlikti karžygiškus, visam pasauliui išganingus uždavinius. Jis su Ja buvo labiau, negu su šventaisiais, kurių veiksmuose žėrėjo Dievo šventybė galingoji šviesa. Su Marija Dievas buvo kaip tėvas su dukterim ir kaip sūnus su motina, kaip šventoji gaivinančioji dvasia su skaisčiausia ir tobuliausia siela. Šituo savo artumu su Dievo Asmenimis Marija pakilo aukščiau už visą gamtą ir visą pasaulį.

Sutapkime ir mes su Marija, tai pamatysime, kaip aukštai iškilsime!

Tu pagirta tarp moterų! Kada baisioji Asirijos kariuomenė užpuolė tautas, gyvenusias apie Lybaną, Karmelį ir Kedar, kai ginkluotasis priešų tvanas apėmė Galilėją ir apsupo Betulijos nedidelę tvirtovę, — jau nebuvo vilties apsiginti nuo grobuonių, kuriuos vedė garsusis Holofernas, pasižymėjęs žiaurumais. Kareiviams ir ginkluotųjų jėgų vadams besitariant pasiduoti priešui, jauna našlė Judyta, išgelbėjo savąjį miestą ir tėvynei užtikrino laisvę, nukirsdama Holofernui galvą.

Betulijoje visi balsai giedojo drąsiai ir sumaningai našlei: "Tu Jeruzalės garbė, tu Izraelio džiaugsmas, tu išgarsinai mūsų tautą, nes vyriškai padarei ir tavo širdis pasirodė esant tvirta dėl to, kad skaistybę mylėjai ir vyrui tavo mirus kito nepažinojai: todėl ir Dievo ranka sustiprino tave ir užtat būsi amžinai pagirta" (Judyt. 15, 10. 11).

Iš tiesų, nelengva rasti, kokia moteriškė galėtų būti garbingesnė už Judytą, bet Angelas neapsiriko, sakydamas Marijai: **Tu pagirta tarp moterų!** (Lk. 1, 28). Marijos skaistybė buvo kilnesnė už Judytos, nes išliko ne vien vyrui mirus, bet šventam Juozapui gyvam tebesant. Marijos skaistybės net moterystė nepalietė. O svarbių svarbiausia, kad Marijos skaistybė pražydo motinystės vaisingumu. Joje susiderino tas, kas niekad nebūvo susiderinę ir nesusiderins, kol mergaičių ir moterų bus šiame pasaulyje, kad mergystė taptų vaisinga.

(Bus daugiau)

PUOŠKIME ALTORIUS MARIJAI

"Marija nusidėjėlių Prieglauda, užtarki mus!"

Aukso Mintys Marijai

KATALIKAI nesigaili tyriausios meilės žodžių savo Dangiškajai Motinėlei Marijai. Vienas kuktus broliukas vienuolyne paaukoko visą savo laisvą laiką, rinkdamas gražiausius posakius apie Švenč. Panele. Čia paminėsime tik keletą iš jo surinktų aukso minčių Apaštaly Karalienės garbei:

“Aš norėčiau turėti visų angelų ir šventųjų lūpas, kad galėčiau mylėti Mariją, kaip jie mylėjo; norėčiau turėti visų žmonių gyvenimą, kad ji paaukociau iš meilės Marijai” (J. Martinez S. J.).

“Švenčiausioji Panele, teikis už mane melstis, nes Tu daugiau gali už mane ir turi daugiau negu aš drįstu prašyti. — Marija pasirodo visame savo grožyje, kuris, niekad neparanda savo jaunumo. Jos veide spindi tyras vaiko nekaltumas, begalinis jaunatvės skautumas, motiniškumas ir nuostabi išmintis” (H. Lasserre).

“Aš trokštu būti Dievo Sūnaus tarnu. Bet to niekas negali pasiekti be Motinos pagalbos. Todėl ir aš stengte stengiuos pirma tapti ištikimiausiu Marijos tarnu”. (Sv. Ildefonas).

“Marija, jei nori, tai gali lengvai pagydyti nusidėjėlių, nugrimzdusį net į didžiausią desperaciją. Todėl jam nieko nelieka, kaip tik kreiptis į Mariją!” (Sv. Bernardas).

“Iš to ženkle Viešpats pažįsta savuosius. Šis ženklas tai pamaldumas prie Marijos. Kas juo pasižymi, tą Dievas laiko savo vaiku”. (Sv. Paulius atsiskyrėlis).

“Sūnus išklauso Motinos prašymo, nes Jis pats, karštai mylėdamas Marijai, mielai suteikia per Jos rankas visas malones, atsidėkodamas Jai už savo išikūnijimą žemėje” (Sv. Teofilijus).

“Marija, Tu gali visiems padėti, nes Tu esi Dievo Motina. O tokios Motinos prašymas ir užtarimas turi neišmatuojamą vertę”. (Rytų Bažnyčios liturgija).

“Marijos motiniškoji Širdis skuba išlieti pasigailėjimą tiems, kurie to maldauja. Vienos karštos “Sveika Marijos” užtenka, kad malonės šaltinis imtų trykšti” (Ričardas de Saint-Laurenti).

“Jei aš myliu Mariją, esu užtikrintas, kad gausiu iš Dievo visa, ko aš noriu. Todėl aš ir trokštu mylėti Mariją! Aš trokštu mylėti Mariją!” (Sv. Jonas Berchmanas).

“Semkim malonės! O jų pasisemsim tik Marijai tarpininkaujant” (Sv. Bernardas).

“Aukštybių Karalienė, leisk mums patirti Tavo Dieviškojo Sūnaus garbę ir, jei ne dėl mūsų nuopelnų, tai nors mūsų pasigailėdama suteik mums bent vieną kitą trupinėlį nuo Tavo stalo” (Tėvas Guerie).

“Mano Ponia, visa mano viltis yra Tavyje. Aš tikiuosi, kad nežūsiu amžinai, nes ir man išauš ta diena, kada Tu pažvelgsi į mane ir suteiksi man tą malonę, kad danguje galėčiau amžinai Tave garbinti” (Sv. Bonaventūra).

“Marijoje yra visokeriopa malonė ir gerasirdiškumas. Ji — užtarėja, teisingųjų ir nusidėjėlių. Ji visiems atveria gailestingą širdį, kad visi iš Jos galėtų pasisemti” (Sv. Bernardas).

“Gailestingumo Motina, atkreipk savo gailestingą žvilgsnį į savo tarnus, kurie visą savo viltį Tavyje teturime” (Euthymius).

Kokia kilna meile turėjo alsuoti to nusidėjusio Marijos mylėtojo širdis, kada jis iš visur rankiojo ir užrašinėjo šiuos žodžius. Tokia pat meilė teldi ir mus visus per šį nuodėmingą pasaulį. **Mokyt. Ant. Aleksiusas**

Saugok, Marija, mus, tarnaičius savo,—
Priešai galingi sielų daug sugavo...
Gelbėk, Marija, žmones nelaimingus,
Tavo pašelpos labai reikalingus,
Išmelsk mums malonės.

Laimė tai sielai, kuri Tave rado
Ir Tavęs klauso, kaip geriausio vado
Jokių žabangų ir spąstų nebijo,
Nes Apgynėją ji turi Mariją,—
Nepražus niekuomet.

Motina mūsų, malnoės pilnoji,
Kiekvieną žmogų Tu vis užsistoji;
Jeigu tik šaukias į Tave padėti,
Žūstančio vaiko pribėgi gelbėti,
Nes Tu gailestinga.

Paklausimams Atsakymai

Kodėl katalikų Bažnyčia nepripažįsta episkopų bažnyčios kunigų?

Už tai kad ji to negali padaryti. Joks ministeris ar "pryčeris" netampa kunigu vien dėl to, jog tokiu save apskelbia. Kunigas turi būti tikro vyskupo išventintas, ir net pati katalikų Bažnyčia vienu savo pripažinimu nepadarys kunigu tokio, kuris šio šventimo neturėtų.

Jeigu mes kasdien sukalbėtume kiek tik yra atlaidais apdėtų maldų, manyčiau, jog visos mūsų laikinės bausmės netrukus būtų panaikintos. Ar ne taip.

Niekas nežino ir negali pasakyti kiek jis laikinos bausmės turi, nes tai priklauso nuo papildytų nuodėmių skaičiaus ir sunkumo ir nuo gailesties gilumo; taipgi nuo Dievo malonės. Tačiau, turėtume uoliai naudotis skaitlingomis atlaidais apdėtomis maldomis ir pratimais, kurie yra Bažnyčios užtvirtinti ir įvesti padėti mums mažinti savo skolas.

Kodėl Kristus laukė iki trisdešimties metų pirm negu apsikrikštydino?

Kristaus krikštas nebuvo toks krikštas, kuriuomi Bažnyčia šandie krikštija žmones. Kristaus pakrikštymas buvo vien atgailos ceremonija. Kristus norėjo, jog šv. Jonas Jį pakrikštytų, kad tokiu būdu parodytų, jog Jis buvo prisiėmęs visas žmonių nuodėmes darė už jas atgailą, kurios patys žmonės nepajėgė atlikti. Šalia to, Kristaus pasikrikštydinimas buvo padaršinimas kitiems. Kristus davė gražų pavyzdį, kuriuomi nusidėjėlis žmogus gali sekti.

Laikė Kristaus krikšto katalikiškosios Bažnyčios dar nebuvo. Ją Kristus įsteigė vėlesniu savo viešame gyvenime.

Ar buvau mokytas prieš švenčiausiąjį priklausyti ant dešinio kelio. Tačiau, pastebėjau, jog gana daug žmonių, atėję į bažnyčią, priklaupia ant kairiojo. Ar ir taip gerai?

M. C. L., Ohio

Negalima sakyti, jog būtų nuodėmė priklausyti ant kairio kelio. Gal kai kurie žmi-

nės turi kokią priežastį priklausydami ant kairio vietoj ant dešinio kelio? Tačiau, paprotys yra priklausyti ant dešinio kelio. Pavyzdžiui, tarnaujant prie Mišių ar prie altoriaus, nurodymai visad liepia priklausyti dešiniu keliu.

Kai dar buvome maži, paprastai mums sakydavo, jog priklausimu ant kairio kelio įžeidžiame Jėzų, nes esą žydai išjuokdami kenčiantį Kristų priklausę ant kairio kelio. Tačiau, ar taip tikrai buvo, kas pasakys?

Sužinoti, kodėl kai kurie žmonės priklaupia ant kairio kelio, geriausia būtų nueiti ir juos paklausti.

Šventas Raštas sako, jog jeigu siela nusidės, ji numirs. Prašau išaiškinti?

Toks išsireiškimas apie sielos mirtį yra tam tikras kalbėjimo būdas, kuriuomi norima išreikšti, jog siela, papildydama mirtiną nuodėmę, nusikreipia nuo savo tikro tikslo, nuo Dievo. Per mirtiną nuodėmę siela praranda pašvenčiamą malonę, kuri dažnai yra vadinama sielos gyvybe. Tačiau, griežtai kalbant, siela negali numirti, kadangi ji yra dvasia. Siela yra nemirtinga ir gyvena amžinai arba dangaus linksmybėse arba pragaro kančiose.

Vienas mano kūdikio krikštatėvių buvo neatlikęs velykinės. Ar tai kokių nors būdu pakenkė kūdikio krikštui?

Pats krikštatėvio stovis ar jo padėtis visiškai nepakenkia krikšto gerumui, taip jog Tamstos kūdikis yra tikrai ir gerai pakrikštytas. Nėra ko rūpintis.

Ar yra nuodėmė norėti susižadėti (be engaged) su tokiu asmeniu, kuris jau yra susižadėjęs su kitu?

Pats savyje, toks pageidavimas ar noras nėra nuodėmingas ar blogas, nebent jis vestų į pavądą. Jeigu tas pageidavimas yra toks stiprus, jog verčia pavartoti neteisingas priemones sutraukti esamas sužadėtuves, tada jis yra nuodėmingas.

Įvykiai Katalikų Pasaulyje

Mūsų Didžioji Sąjungininkė

1571 metais ties Lepanto švenč. Panelė padėjo krikščionims apginti visą Europą nuo besiveržiančiųjų turkų užpuolimo. 1716 metais prie Temesvar vėl Dievo Motinos pagalba nuostabiai pasireiškė, sutriuškinant turkų galybę. Ir mūsų Šiluvoj Nekalčiausioji Mergelė prieš 325 metus pastojo kelią Liuterio ir Kalvino klaidoms, kuriose tuomet paskendo visa Latvija, Estija, Danija ir kitos daug didesnės šalys negu mūsų kraštas.

Bet Marijos globa nė dabartiniais laikais nemažėja. Štai tik pora pavyzdžių. Prieš porą metų turėjau laimės aplankyti Šventojo Klebono Jono Vienney parapiją — Arsą Prancūzijoje. Dabartinis šios parapijos klebonas mielai išrodė visas šios šventovės įžomybes: šventojo kambarį, jo nemažą knygynėlį, kuris mane ypač sudomino, ir daugybę kitų šio didžiojo apaštalo relikvijų. Bet visų daugiausia man įstrigo galvoje viena marmurinė lenta, kuri buvo iškalta bažnyčios viduryje. Čia buvo aiškiai įrašyta, jog 1836 metais gegužės mėn. 1 dieną visa Arso parapija buvo iškilmingai paaukota švenč. Panelės globai. Gerbiamasis klebonas teikėsi man paaiškinti: “Šventasis J. Vianney per visą gyvenimą pasižymėjo karštu maldingumu į Apaštalų Karalienę. Bet atsikėlęs į Arsą šį pamaldumą stengėsi įnešti į visų savo parapijiečių širdis. Todėl 1836 metais jis ir pavedė visą savo kaimenę **Nekaltai Pradėtiosios** globai. Ši diena tapo visai mūsų parapijai istorine švente, nes nuo to laiko mūsų visos apylinkės vaizdas, gali sakyti, visiškai pasikeitė. Arsas tapo pavyzdžiausia parapija visoj mūsų diecezijoje. Tokiu būdu Marija ir mus apgnė nuo gresiančios bedievybės!”

Panašiu būdu Dievo Motina suteikė savo ypatingą pagalbą ir kitai Prancūzijos parapijai. Tai atsitiko prieš šimtą metų Paryžiuje. Didelės ir baisios audros spėjo praužti per Prancūzijos kaimus ir miestus. Tūkstančiai bažnyčių ir vienuolynų buvo išgriauti. Ir likusios šventovės buvo mažai telanko-

mos. Visai apleista buvo ir viena Marijos garbei pašvęsta bažnytėlė pačiame Paryžiaus viduryje. Naujai atkeltasis klebonas net nusiminė, pamatęs, kiek maža jo parapijiečių telanko šventą dieną Dievo namus. Jis susirūpino būtinai laimėti sau pavestas sielas. Pirmas jo ginklas tai apaštališka malda prie Dievo Motinos Marijos. 1836 metais didžiojo apaštalo šv. Pranciškaus Ksavero S. J. šventėje gruodžio 3 dieną, laikydamas šv. Mišias staiga jis pajunta nenumaldomą troškinimą paaukoti visą savo avidę **Nekalčiausiai Marijos širdžiai**. Po savaitės šį sumanymą jis įvykdė. Ir nuostabus daiktas! Nuo šio laiko parapijos veidas greitai pasikeitė. Sekmadeniais bažnyčia buvo pilna. Pamokslai mielai klausomi. Klausyklos apgultos grįžtančių nusidėjėlių. Tų pasisekimų padarė sintas 1838 metais klebonas kreipėsi į Šventąjį Tėvą, prašydamas patvirtinti jo įsteigtąjį Nekalčiausios Marijos širdies broliją. Popiežius Grigalius XVI šį prašymą mielai patenkino. Netrukus šis pamaldumas pasklido visame katalikų pasaulyje. Maldos Apaštalavimo nariai pasiryžo jį dar uoliau skleisti. O pačiame Paryžiuje ir dabar Marijos Pergalėtojos šventovė yra uoliausia tikinčiųjų lankoma. Kiekvieną valandą čia matysi būrius paryžiečių besimeldžiant prie stebuklingosios Dievo Motinos altoriaus.

Malonu girdėti, kad ir mūsų Marijos Žemėje atsiranda vis daugiau parapijų, kurios aukojasi ne tik švenč. Jėzaus širdžiai, bet ir Dievo Motinėlei Marijos globai! Dar daugiau turėtume skieptinti šį pamaldumą mūsų šeimose.

T. J. Paukštys, S. J.

Kaip Bedieviai Griovė Čekoslovakiją?

Kardinolas Kaspar, Prahos Arkivyskupas, savo ganytojiškame laiške, išleistame tuoj po neseniai įvykusios krizės Čekoslovakijoje įrodo, kad tos valdžios vadai yra buvę bedieviai: “Kituose kraštuose įprotis buvo ruošti religines apeigas Visagaliam Dievui padėkoti už pasaulinę taiką. Prie tų apeigų prisidėdavo krašto vadai. Tačiau, šiame krašte jie pasitikėdavo vien savo jėgomis. Įparei-

goti atstovauti visai tautai, jie nedrįsdavo savo viešose kalbose ir išskilmėse kartoti Gyvojo Dievo Vardą”.

Ką Matė New Yorkas?

Neseniai Brooklyno ir Queenso (New Yorko miesto dalys) vyrai, susibūrę į “Švento Vardo Draugiją”, surengė dvi milžiniškas eisenas. Bendrose mišiose (lauke) dalyvavo per 30,000 vyrų vienoje vietoje, o antroje daugiau kaip 25,000. Po mišių abi minios susiliejo į vieną ir ėmė žygiuoti miesto gatvėmis. 50 orkestrų muzika ir giesmės lydėjo vyrų žingsnius. Tūkstantinės minios šaligatviuose stebėjosi katalikų vyrų religine eise-
na, klausėsi prakalbų ir dalyvavo užbaigos pamaldose. Šventasis Tėvas telegrama pasveikino tos eisenos dalyvius ir suteikė jiems ypatingą savo palaiminimą. Procesijoje dalyvavo ir lietuviškųjų parapijų vyrai.

Caro Žmonos Laiškas

Ji buvo prieš 20 metų su visa šeima nužudyta. Laukdama mirties, ji parašė tą laišką, kuris yra jaudinąs liudininkas jos gilaus pamaldumo. Kai kurios vietos taip skamba:

“Nors mes kenčiame dabar didelį pažeminimą, tačiau tvirtai tikime, kad gailestingasis Dievas mūsų neapleis... Dieviškoji išmintis žmogaus protui neprieinama. Teateinie tikroji išmintis ir tepripildo mūsų sielas, kad jos pažintų Viešpaties ramybę. Nusivilkime rūbus, suteptus nuodėmėmis, pašalinkime iš savo širdžių tuštybes! Šiame pasaulyje viskas tuštybė. Mūsų kryžius tėra tik šešėlis to kryžiaus, kurį nešė prieš du tūkstančius metų Jis...”

O negalėčiau aprašyti kas vyksta šiuo metu mano sieloje; ji yra perpildyta beribio, neapsakomo džiaugsmo. Ji virpa, laukdama dangiškojo Sužadėtinio, Kurį greit galėsime garbinti Jojo akivaizdoje”.

Meksikoje Tikėjimo Laisvė

Meksikos prezidentas Kardenas yra nusprendęs gražinti Katalikų Bažnyčiai laisvę, nes daug prašymų, ypatingai paskutiniu laiku, plaukia iš įvairių Meksikos kraštų. Prašymuose pabrėžiamas didelis troškimas tikėjimo laisvės.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Šventas Raštas Kiekvienai Šeimai

Šv. Raštas švietė, kultūrinio ir tebekultūrina visą pasaulį. Ši Knygų Knyga su įdomumu yra skaitoma mokslininkų, profesorių ir paprastų darbo žmonių. Už Šventąjį Raštą nėra ir nebus įvairesnių ir turiningesnių knygų.

Šv. Kazimiero D-ja, norėdama parūpinti kat. Lietuvos visuomenei šią brangią knygą prieinama kaina, pradėjo spausdinti

Naujojo Testamento I dalį — Evangelijas

Knyga spausdinama gerame popieriuje, kietais viršeliais ir turės apie 400 pusl.

Knygos kaina Amerikoje: a) užsakant vienu kartu nemažiau 50 egz. tik po \$0.25, b) užsakant mažesnę kiekį — po \$0.50 už egz.

Dėl taip pigios kainos ši knyga Šv. Kazimiero D-jos nariams nebus dalinama. Užsakymus siųsti: **Šv. Kazimiero Draugijai, Kaunas, Rotušės Aikštė 6. Lithuania.**

Mes Tikime Į Šv. Lietuvos Prisikėlimą!

— Alksnėnų gyventojai padavė Mok. Departamentui prašymą, kad neleistų Alksnėnuose steigti restorano. Prašymas patenkin-tas.

— Alksnėnuose “Vyrų dieną 193 vyrai pri-
ėmė šv. Komuniją. Tą dieną jie išklausė dvie-
jų pamokslų ir turiningos ats. gen. Glovac-
kio paskaitos.

— Kelmė L. K. M. Draugija šventė savo globėjos Elžbietos šventę. Atitinkant globė-
jos dvasią minėjimas įvyko senelių prieglau-
doje. Ten buvo ir speciali seneliams links-
moji dalis ir vaišės.

— Viduklėj aptvarkyta aikštė prieš bažny-
čią. Ruošiamasi ir naujų parapijos namų sta-
tybai. Ūkininkai aukvoja po 50 ct. nuo ha.
Gruodžio 8, 9, 10 dd. bus dvasinio atsigai-
vinimo dienos atskirai vyrams, moterims ir
jaunimui. Pamokslams ir paskaitoms pakvie-
stas vienas jėzuitas.

— Palangoj aptvertas Birutės Liurdas.

— Šiluvos pavasarininkų kuopa suruošė Kultūros ugdymo šventę per kurią atidary-
ta pavasarininkų ramovė “Aušra” ir pašven-
tinta vyrų kuopos vėliava. Ramovės įrengi-
mas daro gražų ir malonų įspūdį.

Kun. Julijonas Grinis

Kun. J. Grinis gimė Chicagoj, rugpiūčio 27 d., 1914 metais, Bridgeport kolonijoj. Krikštytas Šv. Jurgio bažnyčioj. Čia ir pradžios mokslą ėjo iki penkto skyriaus. Vėliau tėveliai nusipirko namą Marquette Park kolonijoj, kur ir baigė pradžios mokslą Šv. Kazimiero Seserų vienuolyne.

Vėliau įstojo į Quigley High School. Baigęs penkių metų kursą, buvo priruoštas į seminariją ir po šešių metų lieka išvestas kunigu.

Kun. J. Grinis nuo pat kūdikystės dienų buvo pamaldus ir nepaprastų gabumų jaunuolis.

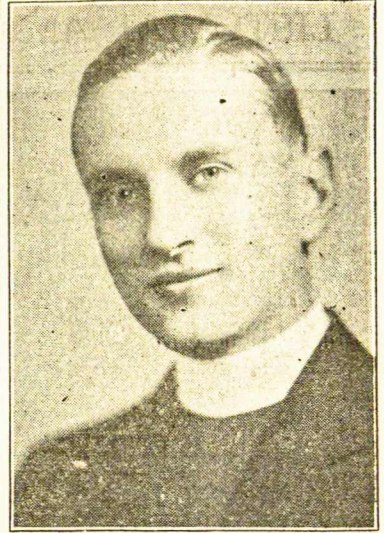
Kaip pradžios mokyklj, aukštesnėj, taip ir seminarijoj pasižymėjo kaip gambiausias mokinyš, studentas ir klierikas. Jis savo linksmu ir maloniū būdu išigijo mokytojų,

NAUJI DIEVO TARNAI

vyresniųjų pasitikėjimą ir simpatiją. Malonu pažymėti ir tai, kad kun. J. Griniaus jaunesnis brolis Bronius jau gavo subdijakonato šventimus. Taigi už metų ir brolis stos prie Dievo stalo.

Kun. J. Griniaus tėveliai kaip ir kiti, jauni atvyko iš Lietuvos. Motina — Marijona Kuodytė (vienatinė tėvų dukatė) atvyko į šią šalį 1907 metais iš Kuodžių kaimo, Panevėžio parapijos. Tėvas—Vladas Grinis atvyko 1909 m. iš Griniūnų kaimo, Ranygalos parap., Panevėžio apskr.

Kun. J. Grinis kunigu išventintas baland. 15 d., St. Mary's of the Lake seminarijoj. Baland. 16 d., primicijas atlaikė Gimimo švč. Panelės bažnyčioje. Primicijantui asistavo kun. A. Baltutis, diakonu — kun. F. Lukošius, subdiakonu — kl. B. Grinis, ceremonijų vedėjum — kl. E. Abromavičius, thurifer — kl. A. Bendžiūnas. Pamokslą sakė kun. A. Linkus.

Kun. Damazas Mozeris

Kun. Damazas Aloyzas Mozeris gimė 1915 m. gruodžio 11 d., Cicero. Šv. Antano parapijos pradžios mokyklą baigė 1928 m. Tais pačiais metais įstojo į prirengiamąją Quigley seminariją, kurią baigė 1933 m. Paskui išvyko į Šv. Marijos seminariją, Mundelein, Ill. ir jį baigė filosofijos ir teologijos mokslus.

Jaunasis kunigas pirmasis šv. Mišias laikė baland. 16 d., Šv. Antano bažnyčioj, Cicero. Kun. J. Vaičūnas buvo asistentas kunigas; kun. P. Činikas, MIC., — diakonu, klierikas Juozas Makaras — subdiakonu, klierikai S. Adominas ir A. Zakarauskas ceremonijų tvarkytojai; kun. St. Petrauskas pasakė pamokslą.

Sveikiname jaunus kunigus ir linkime visokiausių Dievo malonių: sveikafos, ištvėrmės ir pasisekimo sunkiame ir atsakominge kunigo luome!

LIETUVIAI AMERIKOJE

A. a. Kun. Pranciškaus J. Rusio 20 metų mirties sukaktis

Gegužės 1 d., š. m., suėjo lygiai 20 metų, kai mirė pasišventęs, didžiai gerbiamas ir mylimas kunigas Pr. J. Rusis, liet. Šv. Kazimiero parapijos, Gary, Ind., įkūrėjas ir pirmas klebonas.

A. a. kun. Rusis buvo jaunas, bet nepaprastai uolus kunigas, geras pamokslininkas, gabus organizatorius, jaunimo mokytojas ir gariečių lietuvių plėdirbių tikriausias tėvas. To amžiaus jauni kunigai, paprastai, tik pradeda savo tikrą kunigavimo darbą, o jis jau buvo baigęs, nes liet. katalikus buvo suorganizavęs, parapiją įsteigęs. Mirė turėdamas tik 27 metus amžiaus.

Tik tas gali tikrai suprasti ir įvertinti a. a. kun. Rusio pasišventimą, kuris žino, kokioje padėtyje jis rado gariečius lietuvius, kai atkeliavo jų tarpan — be savos parapi-

jos, be pastovaus kunigo, įsimėčiusius po visą miestą ir išnaudojamus svetimų įtakų. Tikrai reikėjo didelio žmogaus, kad lietuvius čionai suorganizavus ir kad parapiją įkūrus. Bet uolusis kunigas nenuilstamai dirbo savo parapijiečių gerovei ir rūpinosi plačiai įsimėčiusių lietuvių dvasiniais reikalais, ir tai, kaip tais laikais Garyje, paprastai pėsčias. Net atostogų laiku, vieton pasilsėti, sustiprėti po sunkių darbų, mokė parapijūnimą, kad supažindinus su pamatiniais katalikų tikėjimo ir lietuvių kalbos dalykais. Ir jo darbai parodo gražius vaisius: parapija gyvuoja ir yra rūpestingai tvarkoma; lietuviai per tuos 20 metų nuo jo mirties apturėjo daug malonių ir dvasiškų patarnavimų, o iš jo mažo būrelio mokinių atsirado nemaža pašaukimų į dvasinį luomą.

Prisiminant a. a. kun. Pr. Rusį jo 20 metų mirties sukaktuvių proga, reikia tikėtis jog ta meilė ir pasiaukojimas, kurį jis parodė savo parapijiečiams, iššauks iš jų dėkingų širdžių tinkamą pagerbimą jo šventos atminties, ypač ši mėnesį.

Chrysalis.

Būsimieji Kunigai Lietuviai

Gegužės 7 d., į kunigus šventinasi diakonas Boleslovas Ivanauskas, Clevelando vyskupijoje.

Diakonas Jurgis Andriūška, Aušros Vartų parap. vikaro kun. Vincento brolis važiuoja į Scrantoną gegužės 26 d., prieš kunigystės šventimus atlaikyti 6 dienų rekolekcijas. Šventimai įvyks Scrantono vyskupijos katedroj birželio 3 d. Pirmasias šv. Mišias laikys savo giminėj parapijoj, Šv. Kazimiero, Worcester, Mass. Jam per šventimus ir pirmasias šv. Mišias asistuos jo brolis kun. Vincentas iš Čikagos. Pritaikintą pamokslą sakys, TT. Marijonų Seminarijos rektorius, d. g. kun. dr. Juozas Vaitkevičius, MIC., buvęs mokytojas ir auklėtojas.

Rengiasi Prie Šventimų

Gegužės 6 d., TT. Marijonų auklėtiniai važiuoja į Mundelein seminariją laikyti kvotimus prieš subdiakonystės šventimus. Tikime ir linkime, kad kvotimai pasiseks. Tad, galime tikėtis ir laukti greitu laiku, kad vėl susilauksime jaunų kunigų, kurie stos į Kristaus kareivių eiles plėsti Jo mokslą po visą pasaulį.